

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/56/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214010285
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bernát
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4214010285.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bernáta a členov senátu JUDr. Zity Matyóovej a Mgr. Adriany Némethovej, v trestnej veci obžalovanej A. X., pre prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona a iný prečin, o odvolaní obžalovanej A. X. proti rozsudku Okresného súdu Komárno (ďalej len „súd prvého stupňa“) z 02.05.2016, sp. zn. 1T/56/2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 28. júla 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno e/, odsek 3 Trestného poriadku **z r u š u j e s a** napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku **s a**

obžalovaná

A. X., narodená XX.XX.XXXX v B. - Q.
F., trvale bytom F. číslo XX,

o d s u d z u j e :

Podľa § 212 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (po zistení v § 36 písmeno j/ Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej a v § 37 písmeno h/ Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti), § 41 odsek 1 Trestného zákona, § 56 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, § 57 odsek 1 Trestného zákona na úhrnný peňažný trest 1.000,- (jedentisíc) eur.

Podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona **s t a n o v u j e s a** pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený náhradný trest odňatia slobody 3 (tri) mesiace.

Podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa konajúci samosudcom, napadnutým rozsudkom uznal obžalovanú A. X. (ďalej len „obžalovaná“) vinnou zo spáchania v jednočinnom súbehu prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa 13. marca 2013 v obci F. vo večerných hodinách okolo 22.00 hod. už odsúdený F. V. (ďalej len „odsúdený“) po vzájomnej dohode s obžalovanou neoprávnene vnikol cez otvor na oplotení nachádzajúceho sa pri zadnej časti pozemku na dvor rodinných domov so súpisným číslom 3 a 4, ktoré

sú riadne zariadené na bývanie, následne prišiel k dielni, kde zatlačením dverí odistil zabezpečovaciu páku na jednom krídle, čím sa dvere otvorili a z vnútorného priestoru dielne odcudzil 1 ks motorovú kosačku bližšie nešpecifikovaného typu a značky, 1 ks motorovú pílu Partner, 1 ks krovinores zn. Partner, 1 ks elektrické nožnice na živý plot zn. Partner, 2 ks kotúče drôtového pletiva, 1 ks predlžovacieho kábla o dĺžke 46 m na 230 V oranžovej farby, 1 ks predlžovacieho kábla o dĺžke 22 m na 230 V oranžovej farby, ktoré veci preniesol do susedného dvora cez bočnú vchodovú bránu, ktorú mu otvorila obžalovaná, následne na miesto činu privolali už odsúdeného (mladistvého) B. V. (ďalej len „mladistvý odsúdený“), ktorý vediac, že veci pochádzajú z trestnej činnosti za sľúbenú finančnú odmenu vo výške 200,- Eur pomohol naložiť veci do motorového vozidla obžalovanej, ktorá ich nasledujúci deň odovzdala v Zberných surovinách vo Q. X., okrem predlžovacích káblov a drôtového pletiva, ktoré zobrali domov odsúdený a mladistvý odsúdený a následne drôtové pletivá odsúdený odovzdal v Zberných surovinách v B. A., čím pre poškodenú B. B., narodenú XX. P. XXXX v A., trvale bytom B., V. XXXX/X (ďalej len „poškodená“) bola spôsobená škoda vo výške 846,- Eur.

Za tieto prečiny súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil obžalovanej podľa § 212 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona (zrejme po nezistení žiadnej v ustanovení § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej okolnosti a po zistení v ustanovení § 37 písmeno h/ Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) a § 41 odsek 1 Trestného zákona úhrnný odňatia slobody vo výmere jeden rok, výkon ktorého podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmienčne odložil, podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na dva roky a prikázal jej podľa § 50 odsek 2 Trestného zákona a s použitím § 51 odsek 4 písmeno c/ Trestného zákona v skúšobnej dobe nahradiť spôsobenú škodu.

Ďalšími výrokmi napadnutého rozsudku súd prvého stupňa jednak podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku uložil obžalovanej povinnosť spoločne a nerozdielne s odsúdeným zaplatiť právnomu nástupcovi poškodenej, ktorou je obchodná spoločnosť Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. so sídlom Račianska 62, IČO: XXXXXXXX (ďalej len „poškodená právnická osoba“) škodu vo výške 806,- eur, jednak podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku poškodenú právnickú osobu so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Napadnutý rozsudok bol substitučne zastúpenému obhajcovi obžalovanej a prokurátorovi Okresnej prokuratúry Komárno oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 02.05.2016 (doručením jeho rovnopisu bol napadnutý rozsudok oznámený 09.06.2016 obžalovanej a 06.06.2016 poškodenej a poškodenej právnickej osobe), po ktorom oznámení obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 03.05.2016, teda včas, podala odvolanie bez toho, aby uviedla, proti ktorému výroku napadnutého rozsudku smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo (§ 311 odsek 2 Trestného poriadku), ktoré odôvodnila prostredníctvom svojho obhajcu ďalším písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 08.06.2016 a to tvrdením, že súd prvého stupňa nerešpektoval ustanovenie § 168 odsek 1 Trestného poriadku v dôsledku čoho z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejme, že: „súd prvého stupňa iba v krátkosti opísal a zhrnul, čo uviedol obžalovaný, čo uviedli svedkovia a čo vyplýva z listinných dôkazov. Na záver už len uviedol hodnotiac výsledky vykonaného dokazovania, že mal súd za preukázané, že sa skutok stal tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia. Akými úvahami sa súd riadil, nie je možné zistiť“.

Z dôvodov vyššie uvedených obžalovaná Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) navrhla, aby podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu sa uskutočnilo v neprítomnosti obhajcu obžalovanej, ktorý bol o ňom riadne a včas upovedomený, avšak písomným podaním doručeným odvolaciemu súdu 26.07.2016 oznámil, že obžalovanú už neobhajuje, pričom obžalovaná vyhlásila, že si iného obhajcu nechce zvoliť.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu mal za to, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné, naopak, nielen súd prvého stupňa, ale aj orgány činné v trestnom konaní pochybili, keď v prejednávanej veci zažalovaný skutok právne posúdili ako prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona, keď podľa jeho názoru opierajúceho sa o stanovisko

trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 78/2011 mal byť právne posúdený ako zločin krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona. Súc si vedomý, že túto chybu nie je možné napraviť v dôsledku absencie odvolania okresného prokurátora podaného proti napadnutému rozsudku v neprospech obžalovanej, v konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhol odvolanie obžalovanej podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Obžalovaná na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu tvrdila, že sa necíti byť vinnou, tento trestný čin nespáchala, odsúdený s mladistvým odsúdeným ju obvinili krivo a aj uložený jej trest považuje za neprimerane prísny, pracuje ako živnostník pre finančnú poisťovňu, ktorá požaduje, aby nemala záznam v registri trestov a preto je ochotná zaplatiť peňažný trest, v ktorej súvislosti uviedla, že má príjem 2.000,- eur mesačne, čo po splnení odvodových povinností činí 1.300,- eur, že má jedno maloleté dieťa, o ktoré sa stará sama a ktorému jeho otec prispieva na výživné 250,- eur mesačne. V konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhla, aby jej uložil miernejší trest.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Podľa § 317 odsek 2 Trestného poriadku ak bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušuje, preskúma v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

V rámci plnenia svojej prieskumnej povinnosti v jej hore uvedenom rozsahu odvolací súd, ktorému súd prvého stupňa predložil prejednávanú vec (v ktorej bola obžaloba podaná 18.06.2014) na rozhodnutie 04.07.2016, podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal výrok o vine napadnutého rozsudku, proti ktorému odvolanie obžalovanej podľa obsahu jeho odôvodnenia zrejme smerovalo, ako aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo; podľa § 317 odsek 2 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a výroku o náhrade škody, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad a to v prípade všetkých preskúmaných výrokov napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho aj v rozsahu zistenia prípadných, odvolaním obžalovanej nevytýkaných chýb, ktoré by mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 odsek 1 Trestného zákona.

Plnením svojej prieskumnej povinnosti v jej hore vymedzenom rozsahu odvolací súd predovšetkým zistil, že súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní v prejednáwanej veci postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsoby vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb, ktoré boli porušením ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku).

Odvolací súd plnením svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti tiež zistil, že dokazovaním vykonaným v prejednáwanej veci na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/, až písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie tak o vine, ako aj o treste ukladanom obžalovanej a napokon aj o poškodenou právnickou osobou uplatnenom nároku na náhradu škody (§ 321 písmeno c/ Trestného poriadku).

V hore naznačenej súvislosti, zvlášť však s poukazom na odvolací návrh obžalovanej zrušiť napadnutý rozsudok aj z dôvodu uvedeného v § 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku, považuje odvolací súd za potrebné túto odvolateľku upozorniť, že ani jej substitučne zastúpený obhajca v rámci postupu súdu prvého stupňa podľa § 272 odsek 2 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 02.05.2016 nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania.

Z dôvodov vyššie uvedených skutkové zistenia, ktoré mal súd prvého stupňa v prejednáwanej veci za preukázané, podľa názoru odvolacieho súdu jednak vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v § 2 odsek 10

Trestného poriadku, jednak súd prvého stupňa k nim došiel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda predovšetkým jednotlivo, ale súčasne aj v ich súhrne a nepochybne aj podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu (a napokon aj v súlade so zásadami logického myslenia a uvažovania).

V odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré je v tomto smere podľa názoru odvolacieho súdu (s výnimkou vyššie uvedenou týkajúcou sa výroku o treste napadnutého rozsudku) v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku, súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä tých, ktoré si navzájom odporujú, ako sa vyrovnal s obranou obžalovanej a napokon aj právne úvahy, ktorými sa spravoval, keď dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré ako na správne (vykonaným dôkazom opodstatnené a zákonu zodpovedajúce) poukazuje s tým, že odvolaním obžalovanej v tomto smere (v otázke viny) hodnoteniu dôkazov súdom prvého stupňa a odôvodneniu napadnutého rozsudku vytýkané nedostatky odvolací súd nepovažuje za opodstatnené, a to nielen pre zjavnú absenciu ich konkrétosti, ale aj (a zvlášť) relevantnosti.

Odvolací súd totiž zhodne so súdom prvého stupňa došiel k záveru, že vykonaním v prejednávanej veci dostupných a pre rozhodnutie o vine obžalovanej potrebných dôkazov ani ohľadne skutkových otázok uvedených v § 119 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, písmeno c/, písmeno e/ Trestného poriadku (či sa skutok stal, či má znaky trestného činu, kto ho spáchal, aká je jeho závažnosť a aký je jeho následok) nezostali žiadne také dôvodné pochybnosti, ktoré by opodstatňovali aplikáciu jedného z dvoch pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 4 Trestného poriadku (v ktorom je upravená prezumpcia neviny), ktorým je pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“ (§ 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku).

Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd iba poukazuje na v otázke viny obžalovanej v prejednávanej veci nielen úplné a správne, ale aj dostatočne jasné a zrozumiteľné skutkové zistenia a úvahy súdu prvého stupňa obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku s ktorými sa stotožňuje a ktoré nepovažuje za potrebné ani doplniť, tobôž zmeniť.

Pokiaľ ide o právne úvahy obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorými sa súd prvého stupňa riadil posudzujúc dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovanej, tieto považuje odvolací súd za potrebné doplniť iba o zistenie, že z hľadiska zavinenia obžalovanej ide o priamy úmysel podľa § 15 písmeno a/ Trestného poriadku, pretože chcela spôsobom uvedeným v § 212 Trestného zákona porušiť záujem ním chránený. Pokiaľ ide o zástupcom krajského prokurátora výroku o vine napadnutého rozsudku vytýkanú chybu (do úvahy prichádzajúce správne právne posúdenie účasti obžalovanej na v prejednávanej veci zažalovanom skutku ako spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v jednočinnom súbehu aj na zločine krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b/ (§ 138 písmeno e/ a § 122 odsek 4) Trestného zákona), s týmto právnym názorom sa odvolací súd stotožňuje zhodne so zástupcom krajského prokurátora konštatujúc, že túto chybu výroku o vine (ale následne aj o treste, ktorý má v ňom podklad) napadnutého rozsudku majúcu povahu porušenia tohto ustanovenia Trestného zákona (§ 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku) nebolo možné v dôsledku absencie odvolania okresného prokurátora podaného v neprospech obžalovanej (§ 308 odsek 1 Trestného poriadku) a smerujúceho predovšetkým proti výroku o vine (a následne aj proti výroku o treste) napadnutého rozsudku (§ 311 odsek 1 Trestného poriadku) v odvolacom konaní napraviť (§ 322 odsek 3 veta druhá Trestného poriadku).

Po (aj podľa názoru odvolacieho súdu) z vyššie uvedeného dôvodu zákonu nezodpovedajúcom a vykonaným dôkazom neopodstatnenom právnym posúdením v prejednávanej veci zažalovaného skutku súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanej ukladal úhrnný trest odňatia slobody na strane jednej iba podľa zákonnej sadzby ustanovenej v odseku 2 § 212 Trestného zákona (ktorá je rovnako prísna ako trestná sadzba za v jednočinnom súbehu sa zbiehajúci prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona a činí až dva roky), na strane druhej navyše neopodstatnene upravenej s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona (teda zvýšením jej dolnej hranice o jednu tretinu).

Súd prvého stupňa totiž u obžalovanej nielen z dôvodov z odôvodnenia napadnutého rozsudku nezistiteľných (neobsahuje v tomto smere absolútne žiadne, tobôž relevantné skutkové zistenia), ale navyše aj zjavne neopodstatnene nezistil poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písmeno j/ Trestného zákona, pretože obžalovaná doposiaľ nebola súdne trestaná a pokiaľ pred spáchaním v prejednávanej veci zažalovaného skutku bola dvakrát (22.04.2010 a 02.05.2010) potrestaná za priestupky blokovými pokutami (vo výške 50,- resp. 20,- eur), išlo o priestupky v cestnej premávke, ktoré by u obžalovanej mohli opodstatnene (teda po splnení ďalších podmienok a predpokladov spočívajúcich v povahe porušení povinností vyplývajúcich jej ako účastníkovi, zvlášť vodičovi motorového vozidla, z pravidiel cestnej premávky) viesť k záveru, že nevedla riadny život, iba v prípade, ak by v prejednávanej veci spáchala trestný čin protiprávnym konaním spočívajúcim v porušení povinností, zvlášť zákazov a príkazov uložených jej ako účastníčke cestnej premávky.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa jeho výroku o obžalovanej ukladanom treste nie je podľa prieskumných zistení odvolacieho súdu v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku, pretože v ňom okrem vyššie uvedených skutkových „nezistení“ (a z nich vyplývajúcich správnych právnych úvah) absentujú aj ostatné, zvlášť však relevantné skutočnosti, ktoré mal súd prvého stupňa aj z ostatných hľadísk (§ 34 odsek 1, odsek 3, odsek 4 Trestného zákona) určenia druhu trestu a jeho výmery za dokázané, rovnako ako aj právne úvahy, ktorými sa spravoval resp. mal spravovať pri hodnotení v tomto smere vykonaných dôkazov (§ 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno e/ Trestného poriadku).

Naopak, súd prvého stupňa nepochybil, keď o poškodenou právnickou osobou uplatnenom nároku na náhradu škody rozhodol sčasti podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku (pretože na uloženie jej povinnosti nahradiť škodu spoločne a nerozdielne s odsúdeným boli splnené všetky podmienky a predpoklady ustanovené v § 438 odsek 1 Občianskeho zákonníka), a sčasti podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku (pretože so zvyškom ňou uplatneného nároku na náhradu škody bolo potrebné poškodenú právnickú osobu odkázať na občianske súdne konanie), pozornosti odvolacieho súdu však neušlo, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, z akých dôvodov povinnosť nahradiť škodu súd prvého stupňa neuložil v rozsahu jej výšky, ktorá je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku o vine napadnutého rozsudku (teda zrejme v dôsledku vrátenia časti odcudzených vecí poškodenej podľa zápisnice o ich prevzatí na č.l. 103).

Podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj:

- pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (písmeno b/),

- ak je uložený trest neprimeraný (písmeno e/).

Podľa § 321 odsek 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Vzhľadom na to, že odvolací súd zistil iba vyššie uvedené dôvody, podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno e/ odsek 3 Trestného poriadku zrušil odvolaním obžalovanej napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa iba vo výroku o treste a za splnenia podmienok ustanovených v § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám v prejednávanej veci rozhodol rozsudkom tak, že na podklade súdom prvého stupňa zistených skutočností a okolností majúcich vplyv a význam pre určenie druhu trestu a jeho výmery

a tiež po ich zákone zodpovedajúcom vyhodnotení a posúdení obžalovanej uložil podľa § 212 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (po zistení jednej, v § 36 písmeno j/ Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej a jednej, v § 37 písmeno h/ Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti), § 41 odsek 1 Trestného zákona, § 56 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona a § 57 odsek 1 Trestného zákona úhrnný peňažný trest jedentisíc eur s tým, že jeho zaplataená suma podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona prípadne štátu a podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona pre prípad, že by jeho výkon mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody na tri mesiace.

Odvolací súd mal za to, že aj tento druh a výmera (pri dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby 160, - eur až 331.930,- eur) obžalovanej v prejednávanej veci odvolacím súdom uloženého trestu zodpovedá všetkým kritériám ustanoveným pre ukladanie trestu v § 34 odsek 4 Trestného zákona (konkrétne spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, zistená poľahčujúca a priťažujúca okolnosť, osoba páchatelky, jej pomery a možnosti jej nápravy) a preto je spôsobilý na dosiahnutie účelu trestu podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona a to tak v oblasti individuálnej ako aj v oblasti generálnej prevencie, pretože zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovanou tak, že jej zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jej výchovu k tomu, aby viedla riadny život, súčasne aj iných odradí od páchania trestných činov a zároveň dostatočne vyjadri aj morálne odsúdenie obžalovanej spoločnosťou.

Pri ukladaní peňažného trestu a jeho výmery odvolací súd osobitne prihliadol na ustanovenie § 34 odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby majúca za to, že tento neznemožní obžalovanej pokračovať v toho času vykonávanej zárobkovej činnosti, ktorou si ako živnostníčka zadovážuje prostriedky v rozsahu postačujúcom nielen na jeho zaplataenie, ale súčasne aj na krytie životných potrieb svojich a maloletého dieťaťa zvereného do jej starostlivosti a opatery, a napokon aj na splnenie napadnutým rozsudkom jej uloženej povinnosti nahradiť škodu spôsobenú trestným činom, za ktorú zodpovedá spoločne a nerozdielne s odsúdeným.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.